

[Anna Westergaard.]

die når adoptivbarnet forser sig groft eller fører et forbryderisk eller lastefuldt liv. Som det fremgår heraf, er efter den nu-gældende lov hensynet til adoptivbarnet det ganske overvejende, undtagen når adoptivbarnet er forbryderisk eller lastefuldt. Normalt er det princippet, at adoptivbarnet beskyttes.

Det er altså, for størstedelen i hvert fald, et nyt princip, der med det foreliggende lovforslag søges indført i adoptionsloven, nemlig en meget stærkt udvidet beskyttelse af adoptanten, adoptivforældrene. En sådan beskyttelse kan vel også til en vis grad have sin berettigelse. Spørgsmålet er, hvor langt man bør gå med den. Det er jo rigtigt, som det også er anført af de to tidligere ordførere, og som der står i bemærkningerne til lovforslaget, at adoption skal have karakter af et fast og varigt forhold, der kan træde i stedet for et virkeligt slægtskab. Denne grundbetragtning overfor hele forholdet bør man ikke udviske, og det bør altså stadig være det fremherskende i loven, at hensynet til børnene kommer i første række. Det drejer sig jo her om børn, som for anden gang i deres korte og uregelmæssige tilværelse berøves hjem og forældre, og som nu så at sige sendes ud i det tomme rum, idet de nu automatisk falder over på det offentlige. De egentlige forældre gik formentlig een gang for alle ud af spillet, da de i sin tid i god tro og i tillid til, at de skaffede det bedst mulige hjem og den bedst mulige fremtid for deres barn, afgav det til adoptivforældrene. De havde måske, hvis de havde beholdt det, ikke i et af de her i lovforslaget nævnte tilfælde nogensinde kunnet tænke sig at afgive det til det offentlige. Hvis barnet viste sig sindssygt eller åndssvagt, ville dog muligvis selv de naturlige forældre se sig nødsagede til at sende det på en anstalt. I sådanne tilfælde synes det rimeligt, at adoptivforældrene kan befri sig for adoptionsforholdet, men det forekommer mig særdeles betænkeligt, når man går så vidt som i lovforslagets § 2: at betydelig legemlig mangel eller alvorlig og langvarig sygdom hos barnet skulle være tilstrækkelig grund til, selvom det skal ske efter dom, at hæve adoptivforholdet. At sige dette i almindelighed, uden nærmere præcisering eller begrænsning, er betænkeligt. Jeg går ud fra, at disse problemer vil blive indgående behandlet i det udvalg, som bliver nedsat.

Også bestemmelsen i § 4, som giver loven tilbagevirkende kraft for allerede eksiste-

rende adoptivforhold, er jeg betænkelig ved. Vi bør se nærmere på den i udvalget. Man ser også af bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, at norsk lovgivning ikke har denne bestemmelse. Nu kan det naturligvis være, at de tre tilfælde, som herhjemme ifølge bemærkningerne har været forelagt i de sidste 8 år, er så overbevisende, at man af hensyn til dem vil kunne gå med til at give loven tilbagevirkende kraft, men det forekommer mig ikke på forhånd sandsynligt.

§ 1 kan vi fra vor side tiltræde.

Jeg anbefaler på det radikale venstres vegne lovforslaget til velvillig behandling, idet jeg håber, at det vil lykkes at finde en form, hvorved vi i nogen grad kan bevare den nordiske retsenhed også på dette område, selvom jeg erkender, at ensartetheden her ikke kan være det afgørende for vor afgørelse af sagen.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg takker for den i det hele velvillige modtagelse, som forslaget har fået her ved første behandling. Jeg skal gøre nogle bemærkninger til det, som er ført frem af de tre ærede ordførere tilsidst.

Til det ærede medlem hr. Elmquist vil jeg sige: mon ikke de betragtninger, som det ærede medlem anstillede, i nogen grad beror på en misforståelse? Hvis jeg må have lov til at bruge det udtryk, er jeg fristet til at sige, at jeg sjældent har overværet, at fanden er blevet malet på væggen med et sådant overmål af sentimentalitet. Man må ikke glemme, at det, der her foreslås, ikke er en enkeltstående, ny lov, men det er nogle bestemmelser, som indarbejdes i den gældende lov af 1923.

De foreslåede ændringer går ud på, at i de tilfælde, som er nævnt i lovforslaget, skal adoptionsforholdet kunne hæves, men man kunne af det ærede medlems måde at tage tingene på få den opfattelse, at det, det drejede sig om, var, at folk skulle kunne opleve, at det offentlige ex officio greb ind og blandede sig i forholdet mellem adoptivbørn og adoptivforældre og bragte ulykke og forstyrrelse til veje, hvor der ellers kunne herske fred og idyl og kærligt forhold. Det er jo ikke tilfældet. Bestemmelsen i § 21 i adoptionsloven står uændret, og den kræver, at begge adoptivforældre skal være enige om at begære forholdet hævet. Jeg tror, at når dette fastholdes, falder grundlaget for en del af de bekymringer, som det ærede medlem førte frem, bort. Og endelig sker ophævelsen ikke på begæring automatisk. Tværtimod, der er en meget